

Seçici ve Tutarsız Enternasyonalistlerimiz Garbis Altınoğlu

Garbis ALTINOĞLU

17 Ocak 2018

Son yıllarda Türkiye solunun Kemalizmden, hatta son dönemin Osmanlı İmparatorluğu'ndan ve İttihat ve Terakki çetresinden devralınan Rum, Ermeni, Süryani düşmanlığı duygu ve pratiğine karşı daha ya da çok daha duyarlı hale geldiğini kabul etmemiz ve bunun olumlu bir gelişme olduğunu teslim etmemiz gerekir. (Ve tabii bu olumlu gelişmede liboşlar, yetmez ama evetçiler diye aşağılanan liberal ve demokrat burjuva aydınlarımızın bir bölümünün önemli rolünü unutmamak kaydıyla.) Bu olumlu gelişme, kesinlikle ve hiçbir durumda sol içi sayılmaması gerekende devletçi solu kapsamıyor ve kapsamaması da gerekmiyor. Türkiye solunda asla Hristiyan düşmanlığı boyutlarında olmamakla birlikte anti-Semitizm ve anti-Kürdizm olduğunu ve bu şovenist akıma karşı koyulması gerektiğini söyleyebiliriz ve söylemeliyiz. Demek ki birincisiyle (Hristiyan düşmanlığı) ikincisinin (Yahudi ve Kürt düşmanlığı) asla aynı boyutta olmadığını unutmamakla yükümlüyüz. Herhalde bunun en önemli nedeni ya da en önemli nedenlerinden biri Yahudi ve Kürt toplumlarının -çok değişik nedenlerle olmakla birlikte- Osmanlı ve Osmanlı-sonrası dönemlerinde devlet yöneticileriyle daha uyumlu olmaları ve özellikle Kürtlerin 20. yüzyıl başlarına kadar devlete karşı ulusal isyan bayrağı açmamış olmalarıdır. 19. yüzyılın ikinci yarısında ve sonlarında ortaya çıkan Kürt isyanlarının ulusal hareketlerden ziyade feodal Kürt beylerinin isyanları, onların esas itibarıyla ulusal karakter taşımayan siyasal çıkışları olduğunu herhalde kimse yadsımayacaktır. Geçerken Abdullah Öcalan'ın Türk-Kürt kardeşliğine ilişkin yavelerinin altında işte bu tarihsel deneyimin, yani Kürt halkının yüzyıllardır, feodal beyleri aracılığıyla Osmanlı'nın vasalı rolünü

oynamaya mahkum edilmiş olduğu gerçeğinin yattığına işaret edeyim. Bu gerçekleri göz önüne aldığımızda bazı devrimci ve demokratların bizleri durmadan anti-Semitizm ve anti-Kürdizm tehlikesi hakkında uyarması, hatta zaman zaman, Filistin halkıyla dayanışma duygu ve çağrılarını ve İsrail'in işlediği savaş suçlarının sergilenmesini anti-Semitizm olarak tanımlaması, yani enternasyonalizmlerini bu temelde kurması ve kendileri gibi düşünmeyenleri de bundan hareketle anti-Semitizmle ve şovenizmle/ sosyal-şovenizmle suçlaması tuhaf kaçıyor doğrusu. Şu soruyu da sormamız gerekmez mi? Türkiye solunda bir miktar anti-Semitizm, Yahudi düşmanlığı ve anti-Kürdizm, Kürt düşmanlığı vb. var da, anti-Arabizm, Arap düşmanlığı yok mu? Hatta anti-İslamizm, İslam düşmanlığı yok mu? Herhalde aklı başında hiç kimse, IŞİD vb. terör örgütlerini ya da İslam ülkelerinin ekonomik, siyasal ve kültürel geriliğini göstererek anti-İslamizm yapmaya kalkışmamalı. Bunun Hitler kliğinin, Japon militaristlerinin ya da ABD emperyalistlerinin yaptıklarını göstererek sonsuz ve ucu açık bir Alman, Japon ve Amerikan düşmanlığı yapmaktan pek bir farkı yok. İçinde 18. ve 19. yüzyılın sömürgeciliği ve 20. ve 21. yüzyılın emperyalizminin de bulunduğu değişik faktörlerin ürünü olan bu gerilik, asla salt Arap ve İslam ülkelerine özgü bir fenomen değil Afrika'da, Uzakdoğu'da ve Latin Amerika'da da Arap ve Müslüman olmamakla birlikte ekonomik, siyasal ve kültürel bakımdan geri olan bir dizi ülke var. Sözümlü ettiğim arkadaşların unuttuğu ya da görmezden geldiği önemli bir husus da şu: Türkiye Cumhuriyeti'nin atası olan Osmanlı yüzyıllar boyunca Arap ve Müslüman halklarını boyunduruk altında tuttu, soydu ve ezdi. Ama bu kanlı ve kirli geçmiş Türkiye solu tarafından pek az dile getiriliyor ve pek seyrek lanetleniyor. Bunun nedeninin Osmanlı'dan devralınan anti-Arap önyargılar olup olmadığı sorgulanmalı. Ama daha da önemlisi şu: Türkiye solunda neredeyse hiç kimse, bugün bile hayli yaygın olan anti-Arap önyargılardan oluşan anti-Arabizme karşı savaşım görevinden söz etmiyor. Böyle bir görevin varlığından söz etmek bile karalanmak ve dışalanmak, hatta IŞİD, El Kaide tehlikesini görmeyen gafiller olarak yaftalanmak için yeterli sayılıyor.

Bugün Arap ve/ ya da İslam ülkelerinin gerici, işbirlikçi ve despotik klikler tarafından yönetiliyor olması, Arap-İslam dünyasında ilerici ve devrimci damarın zayıf olması ve son yıllarda daha da boy veren cihatçı terör örgütlerinin varlığı, böylesi bir anti-Arabizmi, hatta anti-İslamizmi haklı gösteremez. Yaşı biraz ileri olanlar, 1950'li, 1960'lı ve hatta bir ölçüde 1970'li yıllarda Arap ve İslam dünyasında ilerici ve devrimci damarın daha güçlü olduğunu anımsayacaklardır. (Hemen akla gelen örnekler arasında Suriye'de

Fransız sömürgeciliğine, Irak'ta Britanya'nın kuklası olan monarşiye karşı savaşmaları, Mısır'da monarşik rejimi deviren ve ilerici ekonomik ve toplumsal reformlar yapan Nasır yönetimini, Libya'da Kaddafi ve arkadaşlarının Sunusi hanedanını deviren anti-emperyalist darbesini, Umman'daki Dofar gerilla hareketini, Güney Yemen'de kurulan Yemen Halk Cumhuriyeti'ni, Cezayir ulusal kurtuluş savaşını, Türkiye devrimci hareketinin oluşumuna da katkısı olan Filistin direnişini vb. sayabiliriz.) O halde Osmanlı'nın devamı olan Türkiye Cumhuriyeti'nin sınırları içinde yaşayan devrimci ve demokratların enternasyonalizmi seçici olmamalı yani bu enternasyonalizm SADECE Yahudileri, Kürtleri ve Hristiyanları kucaklamakla ve onların davalarına sahip çıkmakla yetinmemeli. Öyle olduğu ve kaldığı sürece bu enternasyonalizm Türk işçi ve emekçileri ve hatta onların siyasal bakımdan ileri katmanları arasında ciddi bir yankı bulmayacak ve dolayısıyla onu seçici ya da sakat bir enternasyonalizm olarak tanımlamak ve mahkum etmek kaçınılmaz ve haklı olacaktır.

Son olarak şunu ekleyeyim: Tıpkı ırkçılık ve faşizm gibi anti-Semitizm de esas olarak Batı'nın, yani Batı Avrupa'nın icadıdır. Anti-Semitizm, 19. yüzyıla kadar büyük bir ideolojik ve siyasal gücü olan Katolik Kilisesi'nin temel ideolojik direklerinden biriydi. Rus Ortodoks Kilisesi de Katolik Kilisesi'nin anti-Semitik önyargılarını paylaşıyor ve hatta özellikle 19. yüzyılda ve 20. yüzyılın başlarında Çarlık rejimi halkın dikkatini temel ekonomik ve siyasal sorunlardan uzaklaştırmak için Yahudi pogromları düzenliyordu. Anti-Semitizme ve Yahudilerin ikinci sınıf yurttaş olarak görülmesine esas darbe, tüm yurttaşların eşitliğini öngören burjuva demokratik devrimler ve Rusya'da gerçekleşen Ekim Devrimiyle vuruldu. Dolayısıyla, tam da bu devrimlere ve onların mirasına düşman olan Batı'nın ileri ülkelerinin bugünkü tumturaklı ve ikiyüzlü Yahudi dostluğu ve anti-Arabizmi kimseyi kandırmamalı.

Son yıllarda Batı Avrupa'da ırkçı ve faşist partilerin güçlenmesine sadece anti-İslamizmin değil, anti-Semitizmin de eşlik etmekte olduğu bir gerçek. ABD ve Batı Avrupa emperyalistlerinin Ukrayna'da Yanukoviç rejiminin 2014'te bir Portakal Devrimiyle yıkılmasına önyak olmaları ve ortaya çıkan ve çok derin köklere sahip neo-Nazi hareketlerin de içinde yer aldığı faşist rejime sempatiyle bakmaları ve destek vermeleri gibi olgular şunu bir kez daha gösteriyor: Gerçek ve tutarlı enternasyonalizm, sadece anti-Semitizme değil, anti-Arabizme ve diğer halkları küçümseme, aşağılama ve ezme eğilimi taşıyan TÜM gerici, faşist ve ırkçı hareketlere karşı olmayı gerektirir. Bu ise anti-emperyalist ve demokratik bir çizgiye ve kapitalizmi yıkıp yerine sosyalist bir toplum inşa etmeyi öngören bir çizgiye sahip olmaksızın ve bu çizgiyi geniş

işçi ve emekçi kitlelerine mal etmeksizin yapılamaz.

Author Details

Garbis ALTINOĞLU

maryamohannes@yahoo.fr

Bunu paylaş:Facebook'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Twitter üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Linkedln üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pinterest'te paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)WhatsApp'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Daha fazlaArkadaşınızla e-posta üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Skype'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Telegram'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Reddit üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pocket'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Tumblr'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)